

סיפור, סיפור / אביחי שמידט

Avichai (Avi) Schmidt

What a Story

A collection of stories. Some real, some not

עריכה: אסתי קון

עריכה לשונית:

איורים ואיור הכריכה: צבי פדלמן

עיצוב עטיפה: מירי גרמיזו

הגהה:

עימוד: רוני ברבש

אביחי (אבי) שמידט

סיפור, סיפור

אסופת סיפורים. אמיתיים ולא

ליונתן, בני האהוב

תוכן העניינים

הקדמה

פרק 1 – עסקים

יזמות, זה כול העניין

מטרייה 2

יזמות, תכונה גנטית

פני הדור כפני הכלב

דיג אוהב דגים?

פרק 2 – הגרלות וזכיות

הזכייה בלוטו

מבט מקפוא

התנהלות פיננסית נכונה

פרק 3 – מיומנו של טכנאי שירות

נוכל, נוכל

17% מע"מ

תיקון חירום

פרק 4 – מטרידים ומערערים

מי תינוקת של אבא?

אבחנה חדה

אבחנה חדה 2

המתת חסד

שיחה בהפתעה

פרק 5 – זיכרונות

גורלות מצטלבים

החתונה

עושים סדר

הונגרית שפה קשה

זיכרונות מרמתיים

פרק 6 – זיכרון פנומנלי

זיכרון ראשון

שניצל הולנדי

נהג מונית

פרק 7 – מן החיים

אבא

אימא

רואים שש שש

פרק 8 – סתם

אוויר הרים צלול כאלפים

עוגת גזר

סטטיסטיקה בהתגלמותה

עוף בגריל של סבא הנס

בית הסטייק 1

בית הסטייק 2

עברית קשה שפה

פרק 9 – אחרי מות

אחרית הימים

למה מי מת?

במסעדה מול הצריח

רק בריאות

חיים

פרק 10 – מוזרים

הכלב

הגיעה 'מאפיה' עד נפש

חוות הגידול

אבידות ומציאות

העץ

פרק 11 – צבא

אבי וג'קי (או ג'קי ואבי)

מסדר המפקד

מסיבת פורים

להוריד את ההוא מהאנטנה

פרק 12 – מתעתעים

ההיה או חלמתי חלום

פרק 13 – שאיפות

רכב צמוד 1

רכב צמוד 2

קופת חולים

פרק 14 – תאונות, אסונות ומרעין בישין

הבורג

מיס וסבון

טוטאל לוס

פרק 15 – שלושים וחמש שנות טלוויזיה

ההתקפה על גילה

יבגני ועוגת הקצפת

צייר לי כבשה

המאפרה

פרק 16 – סיפורי בית קפה

אורח הכבוד

פגישה, חצי פגישה

פרק 17 – הגיגי שואה

סדר חייב להיות

קאָפּה אונד קונן (קפה עם עוגה)
הצ'ופצ'יק של הקומקום

פרק 18 – אחרים

ימי קורונה

בנים גידלתי ורוממתי

באפאלו, חתיכת בהמה

יעילות, זה שם המשחק

קנדי, ז'קלין קנדי

עניין של נקודה

זיוף אמנותי

בארוחת הבוקר

שמידט, שם נפוץ

טיול בימי קורונה

כשאני מוסר את כתב היד שלי לידיהם של העורכים הספרותיים, אני חש כמי שמפקיד בידיהם את נשמתו. ומכיוון שכך, אני מקווה בכל ליבי שהם ייטיבו להבין אותו ושינהגו בו במידת הכבוד הראויה ובזהירות המתבקשת.

שלושה ספרים ערכה עבורי אסתי קון, ובכל אחד מהם הצליחה, לדעתי, לשמר את אופיו המיוחד לו. ועל כך נתונה לה תודתי.

תודתי העמוקה לצבי פדלמן, שאייר את שלשת ספרי הסיפורים הקצרים שלי. צבי, בכישרונו, הצליח בכול אחד מן הסיפורים שאייר לחדד ולפרט, לדייק ולהבהיר את משמעות הסיפור ולהציג אותו לקורא בהומור ובקריצה שיגרמו לו לחייך.

כשהצחוק מתגלגל, או כשהדמעה ניגרת, כשהאימה מתגנבת, ההפתעה מוחלטת והלסת
נשמטת, סימן שהמספר השיג את מטרותו.

המחבר

הקדמה

זהו ספר הסיפורים הקצרים השלישי שכתבתי, ובסך הכול כמעט שלוש מאות סיפורים מפרי עטי התפרסמו עד עכשיו. כשאני כותב את הספרות האלו, שלוש מאות, אני עצמי איני מאמין שהגעתי להספק כזה.

מניין, אני תוהה, שואב אדם רעיונות לכול כך הרבה סיפורים, מה עוד שהוא גם יודע שיש באמתחתו עוד רבים נוספים.

אני מאמין שהפוריות הספרותית שבה התברכתי החלה לנבוט אצלי עוד בימי ילדותי, כי עוד בטרם מלאו לי תשע שנים כבר הורגלתי בנסיעות ברחבי אירופה.

מאז, התגוררתי, עבדתי וביקרתי בעשרות מדינות בנסיבות שונות. במשך שנים ארוכות עבדתי כאיש צוות טלויזיה, וכנראה שהמפגשים עם התרבויות ואורחות החיים של התושבים המקומיים העשירו והפרו את דמיוני, ועזרו לי להעלות בזיכרוני את כל אותם סיפורים שבחרתי לכתוב.

חבר אחד שלי, שעבד יחד אתי, אמר לי פעם אמירה בלתי נשכחת: "אתה יודע, את כמות החוויות שאנחנו צוברים במהלך שבוע ימים של עבודה כמו שלנו, אחרים אינם חווים בתקופת חיים שלמה". כמה נכון!

בכול יום שחולף, וכמעט בכל אירוע שאני נוכח בו אני נזכר בסיפור או באירוע שנקרו בדרכי, ועם זיכרון כמו שלי, "זיכרון של פיל", כמאמר הביטוי שמבוסס על היכולת הנדירה של הפילים לדלות מזיכרוןם פרטים שאירעו לפני שנים, סביר להניח שאכתוב עוד סיפורים רבים.

שלא כמו בספרי הסיפורים הקצרים הקודמים שכתבתי, לא כל הסיפורים בספר הזה אמתיים, נאמנים לעובדות וקרו במציאות. אבל גם אלה הלקוחים מן הדמיון מבוססים על עובדות חלקיות, או על מצבים אפשריים מסוימים שהחלטתי הפעם להוליך בנתיב שונה מהקודמים כדי לבחון, יחד איתכם, או אולי רק עם עצמי "מה היה קורה אילך".

ניסיוני האישי לימד אותי שהגזמה והקצנה של מצבים ותיאורים הם דרך בדוקה ללכוד את דמיונו של קורא, או של מאזין, ולעורר בהם סקרנות ועניין.

עם השנים, פרטים מתוך הסיפורים החלו מתערבבים זה בזה, עד שהמספר עצמו, ובמקרה הזה אני עצמי, כבר אינו בטוח אילו מהם קרו במציאות ואילו מהם לא, מה בדיוק היה שם ומה רק בערך. והאמת היא, בעיניי, שהעיסוק בקטנות כאלה הוא שולי ומיותר, כי קסמו וייחודו של סיפור טמונים, בעיקר, בדרך שבה פונה המחבר אל קהל קוראיו, והיא זו שהופכת שורות ומילים למפגש אישי אינטימי. המחבר מחזר אחר הקוראים, ומשאת נפשו היא שייענו לחיזוריו וייהנו ממה שיש לו להעניק.

מטרתי ככותב היא לעורר אצל הקורא תחושות של הפתעה, של כאב או שמחה, צחוק או בכי, כעס או התעלות רוח, ולהרשות לו להתמכר לכל אלה בכל פעם שייקח לידו את ספרי וישקע בקריאה.

את הסיפורים שלי כתבתי במטרה לשתף ולחלוק עם אחרים מה שחוויתי אני, ותקוותי היא שגם הם, כמוני, ימצאו בהם מפלט מהשגרה היומיומית ויצאו למסע הרפתקאות משחרר מבלי לצאת מהבית.

כמו שעשיתי בהקדמות לספריי הקודמים, אני שב ומודה במידה של צער שאת הסיפורים הטובים ביותר שיש לי לספר לכם, לא כתבתי, וברור לי גם שלעולם לא אכתוב. ומדוע? משום שבכול אחד מן הסיפורים האלה קיים סיכוי שאנשים מסוימים יזוהו על ידי מי ממכריהם, או שיגלו שהם עצמם מתוארים בסיפור באופן שאינו מחמיא להם, וייפגעו. בכל מקרה, אני שוב חוזר ומצהיר שגם בסיפורים שכתבתי אין לי ולא הייתה לי שום כוונה לפגוע או להביך אי מי, ואם יש מישהו שחש נפגע או מובך אני מתנצל בפניו מראש. גם בספר זה מטרתי היא לשתף את הקוראים במצבים שלתוכם נקלענו אני או גיבורי הסיפור.

גם הסיפורים שכביכול אינם "לקוחים מן החיים" עונים על כל המשתמע מהקלישאה המפורסמת "המציאות עולה על כל דמיון". בשני המקרים גיבורי הסיפורים, שהם בני האדם, "גונבים את ההצגה כולה" ומסופרים מזווית ראייה ייחודית ואישית שלי. אני מקווה שגם קובץ הסיפורים הזה, השלישי במספר, יגרום לקוראיי הנאה, כפי שקרה עם ספריי הקודמים שזכו לביקורות מעולות.

כמו אז, גם הפעם הזו נהניתי מאוד בעת הכתיבה. אני רואה עצמי, בכול פעם מחדש, בן מזל על שיש לי הכלים והיכולת לשתף אנשים בהרפתקאות ובמצבים שבחרתי לספר עליהם.

אוסף ואומר שעל אף שאפשר לקרוא כל אחד מהסיפורים בנפרד, אני מציע לקרוא אותם על פי הסדר, שכן לעתים הם קשורים זה בזה.

מקווה שתיהנו.

שלכם בידידות,

אביחי (אבי) שמידט

עסקים

1

יזמות, זה כול העניין

"תספר לנו בבקשה איך הכול התחיל." כך פתח המראיין את תכנית הטלוויזיה הכלכלית "תיק הכסף", שהייתה הפופולארית ביותר בין התכניות שהציעה התחנה הזו, ושהתמקדה במיוחד בסיפורי ההצלחה של האנשים העשירים בתבל ובדרכים שבהן צברו את הונם האגדי.

"איך הכול התחיל?" המראיין נאנח ארוכות ונראה כשוקע בשרעפים. זכר הימים ההם שב אליו. נאפולי. לפני כמעט ארבעים שנים. הוא צועד לתומו ברחוב לכיוון תחנת אוטובוס התיירים שייקח אותו לסיוור בעיר פומפיי, כאשר בחור צעיר ניגש אליו ומציע לו מצלמת "פנטקס רפלקס". הצעיר מראה לו את המצלמה, העטופה בשקית נייר חומה, והוא מציץ פנימה ומזהה את הדגם. אכן, מצלמה איכותית. מן המתקדמות לתקופה ההיא. והמחיר? זול במיוחד. הוא יודע שבמחיר כזה קיימת סבירות גבוהה שהמצלמה גנובה, אבל מה אכפת לו. גם הבחור ממול יודע שהוא יודע שהמצלמה גנובה. אז מה? העיסקה מתבצעת במהירות. השטרות עוברים מיד ליד, וכך גם השקית החומה. עשר דקות אחר כך, באוטובוס התיירים, הוא פותח את השקית ולא מאמין למראה עיניו. במקום מצלמה, מונחת שם אבן. עוקץ. עוקץ מן הסרטים. איך יכול להיות שנפל קורבן לנוכל כזה? ודווקא הוא, שתמיד החשיב עצמו לחכם. ואם לא חכם, אז לפחות פיקח. איזה אידיוט! כמה טיפש או תמים הוא יכול היה להיות! הכעס גאה בו. האירוע הזה "הוציא לו את החשק", כמו שאומרים, להמשיך את הסיוור בפומפיי. הוא החליט שידחה אותו לפעם אחרת.

שנה אחר כך. ביקור חוזר בנאפולי. הוא יושב בבית קפה וקורא עיתון. המלצר מגיש לו את ספל האספרסו הקצר שביקש ומניח לידו שקית עם סוכר חום. הוא מרוקן את תכולת השקית לתוך הספלון המהביל ומערבב בעזרת כפית קטנה. בהנאה הוא לוגם את הלגימה הראשונה, חש את מרירות הגרגרים המתפצפצים על לשונו שמשתעשעת בהם כמשחק חתול ועכבר. ופתאום זה. מה זה? זה לא יכול להיות! זה ממש לא יכול להיות! זה אותו בחור צעיר מן השנה שעברה, זה שעקץ אותו ומכר לו אבן. זה הוא. אין ספק שזה הוא. לאט התרומם ממקומו ונטל מתוך כד החרס שניצב על השולחן והכיל סכו"ם ומפיות נייר, את הסכין. הוציא מכיסו שטר כסף והניח אותו על השולחן,

ובתנועה מהירה הוא החדיר את הסכין אל מתחת לשולי שרוולו. הוא התרומם ממושבו, חצה את הכביש והחל עוקב אחרי הגבר הצעיר. חצי שעה אחר כך, נעמד הבחור לפני כניסה של בית דירות גדול ולחץ על אחד מכפתורי מצילות מערכת האינטרקום. זו הייתה הזדמנות שחיכה לה.

הוא התקדם במהירות, בצעדים גמישים של נמר הקרב אל טרפו. לא היה בכך צורך. הדבר האחרון שהצעיר שלפניו חשד בו היה שמישהו מעוניין לעקוב אחריו. קול שבקע מרמקול המערכת שאל, מי זה?" "טוני."

זמזום ארוך נשמע בשעה שהמנעול החשמלי השתחרר. הצעיר דחף לפנים את הדלת הגדולה, ושנייה אחר כך מצא את עצמו שרוע על גחוונו במבואת הכניסה לבניין כשסכין צמודה לצווארו. "בן זונה! זוכר את האבן שמכרת לי לפני שנה במקום מצלמה? עכשיו אתה הולך לשלם על כך." באמרו כך, מישש בידו השנייה את כיסיו של הצעיר שעל הרצפה, ולאכזבתו לא מצא שם כלום. לא ארנק ולא כסף. הוא דחק בכוח את פניו של הצעיר אל הרצפה, ושמע את הקול המבחיל של עצם האף הנשברת. הקורבן איבד את הכרתו. הוא התרומם ממקומו, הזדקף ומחה את גב ידו במכנסיו, ואז התכופף והרים את תיק הבד הגדול שהיה מונח לצד הצעיר המעולף.

בחדר המלון שלו הוא פתח את התיק, ונשימתו נעתקה. חבילות של שטרי כסף סדורות וארוזות היו מונחות בו בסדר מופתי. בטרם החל לספור את הכסף, התקשר לשירות החדרים והזמין לעצמו מגש של פיצה פפרוני עם פטריות ובקבוק גדול של מי טוניק. כשסיים לאכול, גם סיים לספור. מיליון אירו במזומנים.

"...מה שהיה קשה, זה להשיג את מיליון האירו הראשונים," ענה למראין.

"אז איך באמת משיגים מיליון אירו?" השאלה הבאה לוותה בהתעניינות אמיתית. הוא צחק.

"אתה לא חושד בי שדדתי אותם, הא?"

2

המטריה

רומא. גשם. הוצאתי מן התרמיל את המטרייה המתקפלת. גשם זלעפות. פתחתי את המטרייה. רוח. המטרייה התהפכה פעם אחת. המשכתי ללכת, והמטרייה התהפכה בפעם השנייה. זה לא עסק. החלטתי לעשות אתנחתא עד יעבור זעם, ומצאתי מסתור בבית קפה מהודר סמוך לפיאצה ברברני. אפסנתי את המטרייה, שהייתה משובחת במיוחד, במתקן שניצב בכניסה, והתיישבתי במושב היחיד הפנוי.

הזמנתי קפוצ'ינו, ואי אילו מיני מאפה. מידי פעם לטשתי מבט לעבר המטרייה שלי, והיא קרצה לי בחזרה.

המתנתי שהעניינים בחוץ יירגעו. נרגעו. הזמנתי חשבון, שילמתי וניגשתי למתקן המטריות כדי לאסוף את המטרייה שלי, שכבר מן ההתחלה חששתי להשאיר אותה לבדה במתקן שעומד לרשות הכלל. המטרייה לא הייתה שם. גם לא הייתה שם אף מטרייה אחרת באיכות ראויה. יודעי דבר לא משאירים כנראה את אלו לבדן ללא השגחה, עלתה בי מחשבה. אז מה לעשות עכשיו? שאלתי את עצמי. בחוץ עדיין ירד גשם. אני חייב לקנות לעצמי מטרייה חדשה, אמרתי לעצמי, אין לי בררה. למרבה המזל, מחוץ למסעדה עמד, מה הפלא, בחור הודי שמכר מטריות. מטריות מתקפלות ושאיןן כאלו. "כמה זאת?" שאלתי והצבעתי על מטרייה מתקפלת. "עשרה יורו למתקפלות, וחמישה עשר לגדולות יותר שאיןן מתקפלות," הוא השיב. כל המטריות, הבחנתי מיד, היו מאיכות ירודה במיוחד. "אלה לא טובות," אמרתי באכזבה.

"הנה, זו יותר טובה," אמר ההודי, פשפש במרכולתו והציע לי את המטרייה שלי...

3

יזמות, תכונה גנטית

יזמות עסקית היא כנראה תכונה הטבועה בי מיום שאני זוכר את עצמי. לעתים הייתה לי הצלחה, ולעתים (רבות יותר) לא. כמו שקורה לכל יזם.

את הפעם הראשונה בחיי שאני יכול לזכור שבה עלה בי רעיון עסקי, היה כשהייתי בן חמש. כן. חמש.

מה היא יזמות עסקית? אפשר להגדיר אותה בשתי מלים: "זיהוי צורך". הייתי בן חמש שנים כשזיהיתי מהו צורך. עוד בטרם ידעתי לקרוא צורת אות, הבנתי שהשכנה בבניין ממול מעוניינת לקרוא את העיתון היומי. אלא שהיא לא רצתה לקנות אותו, ובוודאי שלא לשלם עבורו מחיר מלא.

רעיון מעשי ניצת בי. מדוע שהגברת סאלם, השכנה שגרה בדלת שמול הדירה שלנו, לא תיתן לי את העיתון של יום האתמול, שבלאו הכי נהגה להשליך לפח, ואני אמכור אותו לשכנה שגרה בבניין הסמוך בחצי מהמחיר. מבריק, לא? איך אומרים בימינו? ווין ווין סיטיואיישן? תאמינו או לא, העסק עבד מצוין. סבא שלי, שהיה בעל נשמה עסקית בעצמו, היה מופתע מן הנכד הסוחר והגדיר אותי: "ילד ממולח. או ביידיש: "א-שארפע זייגה (מסור חד)". גנטיקה, כבר אמרנו?

במשך השנים נתקלתי והוצאתי לפועל מיזמים שונים, ואחד מהם היה מיוחד במינו. בשנות השבעים התגוררתי בעיר מינכן שבגרמניה. נהגנו להתכנס, חבורה של מהגרים מישראל, בבר/מסבאה/פאב/מסעדה/קליניקה לבריאות הנפש, או בקיצור, במקום מפגש שהיה בבעלות ישראלית. המקום נמצא ברובע הבילויים הנודע של מינכן, שוואבינג, ונקרא "סטופ-אין".

בעת ההיא היו בסך הכול במינכן רבתי שלשה עשר ישראלים, ושלא כמו בפרנקפורט בשעתו, שהאוכלוסייה הישראלית בה הייתה מורכבת מלא מעט עבריינים לשעבר ועבריינים נמלטים, במינכן היו כולם, יעני, "אינטלקטואלים". כיום, בהסתכלות לאחור, הייתי מגדיר אותנו "טיפוסים אחד אחד", כמו שאומרים. המפורסם בינינו היה הזמר אבי עופרים ז"ל, שהיה בעלה של הזמרת הישראלית אסתר רייכשטט מן הצמד "העופרים", והיה גם בעליו של מועדון לילה. לכל אחד מאיתנו היה את הסיפור שלו. המעט המשותף לנו היה שכמעט כולנו דיברנו גרמנית מן הבית, וכולנו היינו דור שני ליוצאי גרמניה שחזרו ל"מכורתם", או ל"פאטרלנד" (ארץ האבות בתרגום מילולי) ו"מולדת" במינוח הסרקסטי והציני במיוחד כשמדובר בישראלים ויהודים בגרמניה.

בכלל, בשנים ההן כל מי שהעז להגר מישראל נחשב ל"יורד" או ל"נפולת של נמושות", כפי שהגדיר אותם ראש הממשלה יצחק רבין מנוחתו עדן. והיורדים לגרמניה? אלו נחשבו, מן הסתם, לבזויים הנקלים והנאלחים ביותר. מי בכלל יכול היה להאמין שיש מי שרוצים לחיות ב"מכורה" שחיסלה את תושביה היהודים. כמעט מדי ערב התכנסנו, אנחנו ה"יורדים" ה"בזויים" ו"הנמושות" על דלפק הבר הארוך של הסטופ-אין, והטבענו את יגוננו בלפחות ליטר אחד של בירה, ולעתים בתוספת של שנאפס מסוג כזה או אחר.

מי שניצח על המלאכה היה המוזג הישראלי הצעיר ורעייתו, שאך זה נישאו, ונאלצו לשמוע, שלא בטובתם, מדי ערב, את להגם הבלתי נילאה והדיכאוני של יורם בעל חנות האלקטרוניקה והחשמל, שזכה בה אחרי שנישוא לביתו של "יורד" ממוצא פולני ומכר לגרמנים כל מוצר שהתחבר לשקע חשמלי, ושל יוחנן, שפתח משרד נסיעות ואירגן לנו את כרטיסי הטיסה לארץ (שהגחנו אליה מדי פעם לביקורי מולדת כדי להרגיע את המצפון, או מה שנשאר ממנו). ישב איתנו שם עזריאל, שהשמועה אמרה שהתמחה בלחיות על חשבונן של נשים מבוגרות, הייתי אנוכי, עבדכם הנאמן שהתפרנס מסחר במכוניות פאר משומשות שנקנו בגרמניה והועברו למכירה באיראן ופקיסטאן, והיה שמוליק.

שמוליק היה היחיד בינינו שלא דיבר גרמנית. הוא היה בחור חביב שידו בכול, ואף פעם לא הבנתי בדיוק באיזה "כול" מדובר וממה הוא מתפרנס. אבל זה לא היה חשוב. הוא היה בחור שתמיד היה לו סיפור טוב לספר למישהו מאיתנו, שבתמורה הזמין אותו לכוס בירה.

כמעט בכל ערב היה לשמוליק רעיון אחר וחדש איך להרוויח כסף, וחייבים להודות שרעיונותיו היו מקוריים. מעניין היה לגלות שהרעיון הפשוט של ללכת לעבוד, אף פעם אפילו לא עלה או חלף במוחו. יש כאלה.

אז ככה. ערב אחד מופיע שמוליק בבר ומושך בשרוולי, גורר אותי בחשאי ללכת לצד השני של הדלפק ומזמין לי "מאס" (כוס ענקית שמכילה ליטר) של בירה 'לווינברואי' מתוצרת המבשלה העירונית המקומית הנודעת. כשהיא קרה היא מדהימה. ועם פרעצל (בייגלה גרמני) היא טעימה עוד הרבה יותר.

"אני צריך את עזרתך", לחש לי שמוליק במסתוריות.

"את עזרתי?" התפלאתי.

"כן. את עזרתך. בשביל מה יש חברים?"

לא ידעתי שאני חבר שלו. "בוא נשמע", אמרתי.

"אתה יודע שאני לא מדבר גרמנית. לכן אני צריך אותך כמתורגמן."

"דווקא אותי?" תהיתי.

"כן. דווקא אותך. אתה יודע למכור. אתה מוכר מכוניות יוקרה, לא?"

"כן. אז מה?"

"תבוא אתי מחר. תעזור לי למכור."

"למכור מה?"

"מעילי עור יוקרתיים."

"מעילי עור? מה לי ולמעילי עור?"

"תגידי, מכרת היום איזו מכונית?"

"כן, למה?"

"איזו מכונית?"

"מכרתי שתיים. ב.מ.ו. ומרצדס."

"ב.מ.ו. ומרצדס, הא? יפה. כל הכבוד. עשית כבר את החודשית שלך, לא?" אם כן, תאמין לי, מעילי עור קטן עליך. תפגוש אותי כאן מחר בתשע בערב. יש לנו הרבה עבודה." שמוליק ידע למכור. אותי הוא שכנע.

למחרת, הייתי בבר כבר בשמונה. אכלתי ארוחת ערב וקינחתי בבירה בֶּקֶס. בתשע הייתי מוכן ומזומן, וכששמוליק צפר לי בחוץ יצאתי אל הקור. נכנסתי למכונית הפולקסוואגן-חיפושית הוורודה שלו והפלגנו לדרכנו.

רבע שעה אחר כך עצרנו. שמוליק יצא מן המכונית, שלף מתא המטען הקדמי מזוודה, והחל לצעוד לכיוון הבניין שאורותיו נצנצו למרחוק. בכניסה לבניין עמדה צעירה שחצאיתה הקצרצרה חשפה זוג רגליים אינסופיות, ארוכות וחסובות, ורק בקושי כיסתה ישבן מעוצב

ועסיסי. החזה של הבחורה איים לפרוץ אל הרחוב, ועיניה הגדולות היו מאופרות בהגזמה, כאילו הייתה בובה יפנית.

"לאן אתה הולך?" שאלתי את שמוליק.

"מה הבעיה?" שאל, כלא מבין.

"מה הבעיה?" שאלתי. "אתה מבין שזה בית זונות שם, לא?" שאלתי.

"אז מה הבעיה?" חזר שמוליק על השאלה.

"שזה בית זונות," אמרתי. "זו הבעיה."

"למה בעיה?" שאל שמוליק. "תראה את הבחורה המסכנה." הוא הצביע על הבחורה הכמעט

עירומה שעמדה בפתח הבניין ורעדה מקור. "קר לה. אתה לא חושב? אתה לא חושב שבקור

הזה יהיה לה הרבה יותר נעים אם יהיה לה מעיל מעור? משהו איכותי? מעיל שידגיש את

גזרתה עוד יותר. ויש בארבעה צבעים. על סקס אפיל שמעת?"

לרגע עמדתי להתפרץ אלא שעצרתי בעצמי. שמוליק צדק. מה אכפת לי? נמכור לגברת

מעיל. מה כבר יכול להיות? והם באמת היו בצבעים מדהימים ואיכות מעולה.

"תגידי, לא קר לך?" פתחתי בשאלה. תמיד צידדתי בגישה הישירה.

"בוודאי. בוא תיכנס. אתה רוצה לחמם אותי?"

סימנתי לשמוליק להוציא את מרכולתו מן המזוודה.

שומר הסף, שנראה יותר כמו קוף גורילה ענק, הופיע מיד אי משם וניסה לגרש אותנו

כזבובים טורדנים. אבל כישורי המכירה שלי היו קצת יותר מתוחכמים.

"מה שמך?" שאלתי בחביבות.

"זה לא העסק שלך," השיב הקוף הזעף.

"אז אדון 'זה לא העסק שלך', הרשה לי להציע לך עיסקה. תמורת כול מעיל שנמכור כאן

לאחת מן הבנות תקבל עשרים מרק. מה אתה אומר?"

בשעתיים הקרובות הביא אלינו הקוף את עשרות הבנות, בזו אחר זו ובסדר מופתי, כדי

למדוד את המעילים. היום, כשאני חושב על זה, חולפת בי המחשבה שאולי הסיבה שרכשו

כול כך הרבה מעילים נבעה יותר מן הפחד מן הקוף, מאשר מצאו חן בעיניהן המעילים.

בתוך שבוע ביקרנו בכל בתי הזונות של מינכן. ולא, לא לשם מה שאתם חושבים.

עד סוף החורף מכרנו יותר מעילי עור מכל בתי האופנה של מינכן ביחד. בחורף הבא,

החלטנו, ניסע לסנט-פאולי. רובע החלונות האדומים של המבורג.

פני הדור כפני הכלב (איור של פרוצה אוחזת בקולר עם שני כלבים)

שנה חלפה. שמוליק חזר העירה למינכן. לא היה לי מושג היכן הוא היה עד אז, לא שאלתי אותו והוא גם לא סיפר. יש לי הרגשה שגם אם הייתי שואל, הוא לא היה אומר. יכול להיות שישב בכלא? תהיתי. לך תדע! אני לא יודע מדוע אני חושד בכשרים. זה ממש לא הוגן.

"נוסעים לסנט-פאולי?" שאלתי.

שמוליק צחק. "לא. גמרתי עם מעילי העור. אני בעניין אחר עכשיו. הרבה יותר משתלם."
"בעניין אחר? איזה עניין?"

"תהיה כאן מחר בתשע בערב. יש לנו הרבה עבודה."

למחרת, בשמונה בערב, כבר הייתי בבר, כהרגלי. אכלתי ארוחת ערב וקינחתי בבירה בקס. בתשע הייתי מוכן ומזומן, וכששמוליק צפר לי בחוץ יצאתי אל הקור. נכנסתי למכונית הפולקסוואגן-חיפושית הוורודה שלו והפלגנו לדרכנו.

רבע שעה אחר כך עצרנו. שמוליק יצא מן המכונית והחל לצעוד לעבר אותו בניין, ששם מכרנו בשנה הקודמת את מעיל העור הראשון שלנו. אורותיו נצנצו לעומתנו בהזמנה. בכניסה לבניין עמדה צעירה. (לא אותה אחת מן השנה שעברה, אותה הייתי זוכר.)
"מה אתה הולך למכור לה?" שאלתי את שמוליק.

הוא צחק. "תיכף תראה", אמר, וניגש לפתוח את תא המטען של הפולקסוואגן. שנים הסתובבתי בעולם. ראיתי הרבה, או שכך לפחות חשבתי. אבל אני חייב להודות ששמוליק הצליח להפתיע אותי. מתא המטען הוא שלף כלב פודל קטן ולבן.
"מה זה?" שאלתי.

"כמו מה זה נראה לך?" שאל שמוליק. "כלב. אתה לא רואה? לא ראית אף פעם כלב? יש אותו גם בשחור."

"רגע, אני לא מבין, אתה הולך למכור לה כלב?"

"מה הבעיה?" שאל שמוליק.

"מה הרעיון, אני לא מבין", שאלתי. "למה שהיא תקנה כלב?"

"כל הזונות של פיגאל בפאריס מסתובבות עם כלבים", הוא הכריז כקובע עובדה, "כנראה עושה למישהו משהו, או שזה מפיג להן את הבדידות. לך תדע." שמוליק נשמע כמי שזה עתה המציא טרנד חדש שהעולם כולו המתין לו.

"אתה רוצה שאני אמכור לה את הכלב?"

"תגידי, מכרת איזו מרצדס השבוע?" שלח לי חיוך מלוכסן.

"בינתיים שלוש."

"ואנחנו רק ביום רביעי. תאמין לי, כלב זה קטן עליך."
לרגע עמדתי להתפרץ, אבל התאפקתי. שמוליק צדק. מה אכפת לי. נמכור לגברת כלב. מה
ההבדל בין מעיל עור וכלב, או מרצדס? אמרתי לעצמי. מה כבר יכול להיות? למכור זה
למכור, לא?

"תגידי, לא בודד לך?" פתחתי בשאלה. תמיד צידדתי בגישה הישירה.
"בוודאי. בוא תיכנס. אתה רוצה להיות אתי ביחד?"
סימנתי לשמוליק להוציא מתא המטען עוד כלב.
בתוך שבוע שוב ביקרנו בכל בתי הזונות של מינכן (ולא, לא לשם מה שאתם חושבים). ועד
סוף החורף, מכרנו יותר כלבים ממה שמכרו ביחד כל החוות לגידול כלבים בבוואריה.
כשנגמרו הכלבים בבוואריה, עברנו למכירת קולרים. היו לנו גם קולרים משודרגים: כאלו
שאפשר היה לכרוך סביב צוואריהם של שני כלבים בעת ובעונה אחת. מה שלעתים גם
עודד את הלקוחות לקנות עוד כלב.
בפעם הבאה, החלטנו, ניסע לסנט-פאולי. רובע החלונות האדומים של המבורג.

כמעט שנה עברה. שמוליק נעלם. לא ראיתי אותו יותר במינכן.
והאמת, התגעגעתי אליו. ויותר מאשר אליו, התגעגעתי לסיפורים שלו ולרעיונותיו
המוטרפים. עד היום אני נזכר בו מידי פעם, ובחיבה רבה. וכשאני נזכר, אני בטוח שחיוך
רחב עולה על פני.

סוף אוקטובר. מזג האוויר מתחיל להתקרר. מינכן מתחילה להתכנס בתוך עצמה. עוד מעט
תחל השלכת הבווארית ואחריה החורף.
בוקר. הידיעה המוזרה שפתחה את מהדורת החדשות בטלוויזיה לכדה את תשומת לבי.
"...ולהברחה המוזרה של השנה. בבדיקת מכס שנערכה במעבר הגבול שבין 'דוֹבֵר'
שבבריטניה ל'קאלה' שבצרפת, נמצאו בתא מטען של מכונית חמישים ושניים כלבים מסוג
'פודל מיניאטורי'. לא ברור כיצד הצליחו להידחס כלבים רבים כול כך לתא המטען, ועוד
פחות ברור לשם מה בכלל הוברחו לצרפת."
בתמונה אפשר היה לראות מכונית וולקסוואגן וורודה, עם תא מטען פתוח. מייד ידעתי של
מי היא. את שמוליק לא ראיתי יותר מאז.
שמוליק, אם אתה קורא את זה עכשיו, תרים טלפון. אולי נצא לעוד סיבוב במינכן, או
שאולי נמכור מזחלות שלג לרוכבי גמלים בסהרה.